

[Finansministeren.]

at betydelige udlån foruden på den almindelige udlånskonto bevilges af flere forskellige fonds. Hvor disse forhold kan forenkles af administrationen, prøver vi derpå. Der er således forhandlinger i gang mellem stat og nationalbank om at formindske det store antal konti for de løbende mellemværender.

Under disse omstændigheder er det vanskeligt at gøre budgettet klart og overskueligt. I den nye opstilling har man forsøgt at råde bod herpå ved oprettelsen af de nye §§ 24, 25 og 26 samt ved en forenkling af kapitalregnskabet; men når de forskellige bestemmelser om fonds og henlæggelser ikke desto mindre skal respekteres, må det nødvendigvis give anledning til bogholderimæssige komplikationer, således som f. eks. fordelingen af overskuddet på drifts- og anlægsbudgettet, som jeg gerne indrømmer er ret vanskelig tilgængeligt. Når der således her i tinget rejses ønske om en forenkling af budgettet, må jeg derfor gøre opmærksom på, at lovgivningsmagten i ikke ringe grad er bestemmende for, hvor langt man kan gå.

Et par af ordførerne fremkom med kritiske bemærkninger til forskellige enkeltheder i den nye opstilling. Således mente det ærede medlem hr. Alfred Jensen, at han ikke var begejstret for den foretagne sammenlægning af drifts- og anlægsbudgetterne; det blev mig ikke helt klart, hvilke indvendinger det ærede medlem havde mod denne sammenlægning.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen gav udtryk for det modsatte synspunkt, nemlig at man ikke var gået vidt nok på dette punkt, idet statens forskellige anlægsudgifter ikke var sammenfattet på en enkelt paragraf, men fordelt på tre paragraffer for henholdsvis vejudgifterne, statens egne anlægsudgifter og tilskud til anlægsarbejder. Det forekommer mig, at det ærede medlem, der brugte udtrykket, at reformen hverken var utvetydig eller konsekvent, i ikke ringe grad skød over målet i sin kritik. Det står jo enhver frit for at foretage den meget enkle operation at lægge tallene på de tre nævnte

paragraffer sammen og derved få et samlet tal for, hvad staten giver ud dels til egne anlægsarbejder, dels som tilskud til kommunale og private anlægsarbejder. Det er min opfattelse, at der med nogen grund kunne have været rejst kritik, hvis man havde opført tilskud til private og kommunale investeringer under betegnelsen statens anlægsudgifter. Det må jo ikke glemmes, at den samlede investering ved tilskudsordningerne er større end statens tilskud. Det ville heller ikke være i fuld overensstemmelse med de lovbestemmelser om henholdsvis vejpenge og andre tilskud, som vi faktisk har i øjeblikket.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen savnede også en beregning af renter og afskrivninger for hvert enkelt ministerium. Hertil vil jeg bemærke, at dette naturligvis har været drøftet indgående, og man er nået til det resultat, at det arbejde, der er forbundet med at foretage sådanne posteringer, ikke står i et rimeligt forhold til den vejledning, som man får, da beregningsgrundlaget ifølge sagens natur må blive ganske vilkårligt. Det ville iøvrigt næppe påvirke de bevilgende myndigheders stillingtagen til de enkelte foreliggende bevillingssager, om posteringerne fandt sted på den ene eller den anden måde.

Noget mere realitet var der måske i det ærede medlems bemærkninger om bogføringen af tilskud til boligbyggeriet. Også dette problem har været drøftet nøje, og man nåede til den konklusion, at skulle der opføres sådanne beløb i budgettet, måtte de i hvert fald omfatte rentetabet på samtlige statsudlån og ikke blot på boliglånene, således at f. eks. også rentetabet ved udlån til husmandsbrug, privatbaner o. s. v. blev angivet. Endvidere at det måtte være det rigtigste, om disse rentetab blev beregnet ud fra en realistisk rentesats og ikke således som tilskuddet til boligbyggeriet på grundlag af en rente på 3½ pct. Imidlertid er forholdet jo det, at det i høj grad er diskutabelt, hvilken rentesats man skulle anvende som udgangspunkt; man kunne enten lægge sig fast på en eller anden „normal“ rente-